КОБЗАР О.І.
(Полтавський ун-т споживчої кооперації України)

ПОНЯТТЯ «МІФОПОЕТИКА»: ДИНАМІКА ДОСЛІДЖЕНЬ

Термін «міфопоетика» ще не отримав загальноприйнятої «офіційної» дефініції у словниково-довідниковій літературі, хоча активно використовується у наукових дослідженнях останніх десятиліть. При цьому методика міфопоетичного аналізу плідно застосовується як для розгляду творів літературних епох, відзначених міфоцентризмом, так і «деміфологізованих» (термін Є.Мелитинського), коли зацікавленність міфом значно знижується. Як приклад можна навести наступні дисертаційні роботи російських науковців: Беликова Е.В. Мифопоэтика романа Г. Мелвилла «Моби Дик, или Белый Кит»: Дис. … канд. филол. наук: 10.01.03 Омск, 2004; Бражников И.Л. Мифопоэтический аспект литературного произведения: Дис. ... канд. филол. наук: 10.01.08 М., 1997; Евдокимова Л.В. Мифопоэтическая традиция в творчестве Ф. Сологуба: Дис. ... канд. филол. наук: 10.01.01 Волгоград, 1996; Кондратьев Б.С. Мифопоэтика снов в творчестве Ф. М. Достоевского: Дис. … д-ра филол. наук: 10.01.01 Арзамас, 2002; Миронов А.В. Мифопоэтика романа Э. Л. Войнич «Овод» в свете современных теорий мифа: Дис. ... канд. филол. наук: 10.01.03 Н. Новгород, 2002; Никитина Т. Ю. Мифопоэтика О.Мандельштама 1908-1925 годов Дис. … канд. филол. наук: 10.01.01 Тюмень, 2000 та багато інших.

В українському літературознавстві міфопоетичний дискурс не залишився поза увагою науковців, напроти, в останнє десятиліття активно досліджується молодими ученими. Вивченню міфопоетичної функції та визначенню міфопоетики як «функціональної підсистеми в системі фольклорно-літературних зв'язків» присвячена дисертаційна робота О.С.Киченка «Мифопоэтическая интерпретация литературного и фольклорного текста: тенденции в истории русской литературы XIX века» (2004). Проаналізувавши широкий діапазон наукових смислів й значень, які сьогодні розуміються ученими під поняттям «міфопоетика», автор акцентує не суперечливість запропонованих дефініцій, а їхнє семантичнє взаємодоповнення, «своего рода "матрешкообразный" принцип определения», коли кожна наступна риса явища походить з попередньої, відокремлюючись від неї, одночасно повторює її на іншому рівні, тим самим «рельефнее и резче обозначая смысл целого» [Киченко 2004, с. 8]. Головну культурну функцію міфопоетики науковець вбачає у тому, що вона виступає сполучною ланкою в системі складних взаємовідносин міфології, фольклору та літератури. Відсилаючи фольклорно-літературні жанри до міфу, О.С.Киченко інтерпретує фольклорний текст як «умовно однорідний» міфологічному середовищу, а літературний текст, напроти, як «неоднорідний» за його риторичним та поетичним статусом. Аналіз семіотично-моделюючих можливостей фольклорного образу і жанру, дозволяють вважати їх результатом культурної трансформації міфу, що несуть в собі сталі фрагменти міфологічної картини світу, тобто «выступают теми кирпичиками (термин Е.М.Мелетинского), из которых исторически складывается новая фольклорная и литературная поэтика» [Киченко 2004, с.14].

Специфіка міфологічної орієнтації культури, на думку автора, полягає в тому, що в її структурі з'являються проміжні тексти-коди, які реалізуються у вигляді подальших варіантів у текстах наступних рівнів. При чому у процесі текстотворення кожний знак тексту-коду може розгортатися в самостійну парадигму, складаючи «собственный уровень, свое единство выражения и содержания» [Лотман 1992, с. 151]. За висновком науковця, міфопоетичний прийом і спрямований саме на створення такого тексту-коду: «входя в структурные связи с поэтической системой, модус мифологического образует объемный текстуальный запас, конкретно не

выявляющийся, но имплицитно наличествующий в подсознании народного сказателя, импровизатора (варьирующего текст), писателя (создающего индивидуально-авторскую картину реальности)» [Киченко 2004, с. 11].

В.Б.Мусій в монографії «Миф в художественном освоении мировосприятия человека литературной епохи предромантизма и романтизма» (2006) розглядає проблеми пізнання та осмислення буття з точки зору особистості, яка мислить міфологічно, акцентує роль міфу у розкритті особливостей людського світовідчуття у літературному творі. Зосередивши увагу на концептуальному плані художніх творів указаного періоду, які включають міфологічний аспект, автор стверджує, що письменники відтворили в них міфологічний тип світобачення, традиційні моделі осмислення дійсності людьми з народу, що найдовше зберегли зв'язок з міфологічним. Говорячи про міф, В.Б.Мусій має на увазі ті творіння колективної фантазії, що виникли на ранньому ступені формування людства і дійшли до нового часу у вигляді «архитепических моделей поведения, мироощущения и миропонимания» [Мусий 2006, с. 13]. Провідним аспектом дослідження є аналіз особливостей втілення міфологічного мислення в літературі XIX століття у зв’язку з відтворенням патріархального світовідчуття людини з народу. Представивши полеміку відносно правомірності співвідношення понять «міф» і «мислення» у сучасній науці, автор доходить висновку про можливість аналізу міфологічного світовідчуття (саме це поняття є на її погляд найбільш адекватним) стосовно людини нового часу. Розуміючи міф, услід за А.Ф.Косаревим, як «способ совмещения в сознании человека двух определяющих его жизнь и имеющих онтологический статус реальностей – эмпирической, видимой, текучей, повседневной и внеэмпирической, невидимой, ставшей, застывшей в соматических структурах» [Косарев 2000, с. 145], В.Б.Мусій у своїй роботі простежує на прикладі літературних творів початку XIX століття «процесс постижения загадочного в действительности», осмислення особливостей патріархального типу особистості, яка мислить параболічно й спирається на моделі, запропоновані їй авторитетним текстом, у тому числі й міфом. Головним фактором, що зумовив включення міфологічного в структуру художнього цілого, авторка вважає «интерес к особенностям этноментального, формирование категории «народность»» [Мусий 2006,с. 73].

Найбільш актуальним виявляється розгляд неоміфологічних тенденцій у світовій літературі XX століття, провідну роль у розвитку якої науковці відводять міфотворчості та власне міфу, статус якого переосмислюється. Так, особливості міфоцентричності російської літератури метрополії та діаспори, як і багатовекторні процеси міфологізування в їхній динаміці вивчає О.О.Корнієнко у дисертаційній роботі «Генеза і трансформація міфопоетичних парадигм у російській прозі 30-х років XX століття» (2007). Авторка обрала для свого дослідження саме цей період, оскільки переконана, що найбільш кризові моменти суспільно-економічного розвитку «стимулюють звернення до універсального досвіду духовної практики людства, що контамінований в міфі» [Корнієнко 2007, с. 2]. Своєрідність міфопоетичного модусу російської прози 30-х років XX століття та закономірності його функціонування розглядаються в контексті міфоцентричних тенденцій та неоміфологізму культури в цілому. О.О.Корнієнко досліджує характерні домінантно-репрезентативні міфопоетичні моделі, окреслюючи їх генезис і динаміку, встановлює основні стратегії і тенденції міфологізування, «що відбивають одну із граней специфіки художнього розвитку літератури означеного періоду» [Корнієнко 2007, с. 3]. Запропоновані у роботі класифікаційно-типологічні системи базових міфопоетичних моделей враховують генетичний, онтологічний, структурно-семантичний критерій виокремлення, сприяють осмисленню специфіки міфологічних структур літератури.

Простежуючи семантику і структуру міфопоетичних парадигм на рівні сюжетів, мотивів, символів, архетипних комплексів та ін. у творах провідних митців доби, науковець демонструє технологію креації індивідуально-авторських міфів, специфіку міфотворчості російських письменників. У роботі доведено функціонування певних міфопоетичних структур і принципів моделювання, які досі не висвітлювалися в науковій рецепції творчості конкретних авторів, а саме: «специфіка моделювання семантики можливих світів у прозі А.П.Платонова і М.А.Булгакова, стуктуротворча функція кітезького міфокомплексу в романі-міфі А.П.Платонова, певні спостереження над міфопоетичною символікою в романі-міфі М.А.Булгакова, художнє усвідомлення атомарної теорії в «Распаде атома» Г.В.Іванова, послідовна реконструкція моделі перетворення в романі В.С.Яновського, художнє переосмислення ніцшеанського міфокомплексу в прозі Б.Ю.Поплавського та ін.» [Корнієнко 2007, с. 5]. Дослідження стратегій і тенденцій міфологізування в російській літературі ХХ століття, на переконання авторки роботи, сприяє як осмисленню проблем функціонування міфологічного модусу у світовій культурі загалом, так і актуалізації характерних особливостей розвитку міфопоетичного в історії національної літератури, що безперечно розширює усвідомлення її своєрідності.

Виявити «несвідому міфологію», імпліцитні міфологічні структури в літературних творах, які відображають дійсність реалістично – таку мету ставить перед своїм дослідженням Л.В.Дербеньова. У монографії «Архетип и миф как архаические составляющие русской реалистической литературы XIX века» у контексті сучасних теорій міфу розглядається міфологічний код літературної епохи, яка, за визначенням науковців, була вершиною деміфологізації. Матеріалом дослідження у роботі стали твори російських письменників-реалістів XIX століття, що не лише майстерно розкривали протиріччя людської свідомості, а й зосереджували у духовних конфліктах глибокий філософський і суспільний смисл, акумулюючи в них всесвітньо історичну проблематику. Характерне цьому періоду розвитку літератури критичне ставлення до життя, за твердженням авторки роботи, не суперечило міфологізації, навпаки, міфологічні елементи «поддерживали критическое начало, поскольку предлагали дополнительные средства для заостренного выражения наблюдаемых процессов» [Дербенева 2007, с. 26].

Міфопоетичне в системі літературних зв’язків прочитується Л.В.Дербеньовою як механізм, функція якого полягає «в порождении новых культурных смыслов, новой интерпретации текста, которая обязательно включает в себя его «конкретизацию» (термин Р.Ингардена)» [Дербенева 2007, с. 19]. Міфологічний код, на її думку, створюючи варіанти певного інваріанту надає художнім творам нові культурні смисли, що утворюються «на рівні тексту». Посилаючись на твердження М.Еліаде про те, що «позасвідоме міфологічно» [Еліаде 2001, с. 99], авторка розглядає міфологічні парадигми в тексті як підсвідоме та несвідоме творче впроваджування міфу на образно-символічному і сюжетно-композиційному рівнях. Архаїчний текст, за висновками науковця, існує незалежно від авторської волі, є своєрідним «сверхсюжетом в тексте произведения», що дозволяє трактувати його глобально, виходячи із загальнолюдських онтологічних уявлень про людину і світ. При чому «архетип и миф играют в этом случае ключевую роль» [Дербенева 2007, с. 395].

Відсутність визначення поняття при його використанні в якості об’єкту аналізу свідчить не лише про недостатність термінології, а й про необхідність уведення у науковий простір дефініції узагальненого характеру, оскільки міфопоетика може бути предметом дослідження як літературознавства, так і лінгвістики, культурології, фольклористики, історіографії, філософії чи психології.

З метою дослідження полісемантичного смислу поняття «міфопоетика» звернемося до історії його виникнення та входження до наукового ужитку. Термін «міфопоетика» було утворено від англійського прикметника «mythopoeic» чи «mythopoetic» («те, що має відношення до міфу», іменники відповідно «mythopoeia» та «mythopoiesis»), що має у рідній мові декілька значень, серед яких для його теперішнього використання найбільш адекватними є наступні:

- міфологічне мислення – гіпотетична стадія людської думки, що існувала до появи наукової думки, яка створює міфи;
- міфопоетика (жанр) – слово, запропоноване Дж. Р.Толкіером для позначення міфотворення (чи поетичного творення), яке в літературних та кіно-жанрах отримало значення «оповідей, подібних до міфу».

Поняття «міфопоетичне мислення» було введене до наукового лексикону подружжям Генрі та Генріетою Франкфортами у 1940 році для позначення тієї стадії розвитку людської думки, яка передувала сучасному науковому мисленню. Науковці пропонували називати «міфопоетичним» той період, коли людство ще не мислило за допомогою узагальнень та безособових понять, напроти, сприймало кожну подію як акт волі з боку певного особистісного буття. Саме таким способом мислення, вірогідно, можна пояснити тенденцію людей архаїки створювати міфи, коли вони зображали події як діяння богів та духів. У 1940 році група американських фахівців з культури Близького Сходу, до якої входило подружжя Франкфортів, презентувала книгу «The Intellectual Adventure of Ancient Man: An Essay on Speculative Thought in the Ancient Near East» (1946) (Інтелектуальні переживання стародавньої людини: ессе про спекулятивне мислення на Близькому Сході), яка у 1949 була перевидана під назвою «Before Philosophy: The Intellectual Adventure of Ancient Man» (До філософії: інтелектуальні переживання стародавньої людини). У вступі до монографії науковці доводять, що міфологічне мислення характеризує певну стадію розвитку людської думки, яка фундаментально відрізняється від сучасного наукового мислення. За визначенням Франкфортів, міфопоетичне мислення (науковці вживали цей термін як синонім архаїчної думки взагалі) було конкретним і персоніфікованим, тоді як сучасне є абстрактним і безособовим, до того ж, і це основне, міфопоетичне мислення було «дофілософським», а сучасне – «філософське». Головна відмінність у ставленні ло отчуючого середовища сучасників та їхніх пращурів, на думку філософів, полягало у тому, що для людини з науковим мисленням феноменальний світ є перш за все безособове «це», тоді як стародавня (примітивна) людина сприймала його як живу особу – «ти». Причиною такого контрасту, за Франкфортами, був той факт, що примітивне мислення не могло відійти від перцептивної дійсності: архаїчні народи мислили конкретно, сприймаючи індивідуальну подію «за чисту монету», як акт буття, розглядаючи світ як особистість, а не за категоріями універсальних законів. Сучасне мислення, напроти, абстрактне, воно намагається відшукати універсальні принципи посеред існуючого різноманіття, «reduces the chaos of perceptions to an order in which typical events take place according to universal laws» (послаблює хаос перцепції (сприйняття) до порядку, в якому кожна подія трапляється відповідно універсальним законам) [Франкфорт 1977, с. 39].

Франкфорти стверджують, що саме міфопоетичне мислення пояснює толерантність ілюзорних протиріч міфології, коли різний досвід ставав підгрунттям створення різних міфів, які часто не співвідносились між собою, оскільки людина архаїки не намагалася об'єднувати різний досвід під універсальним законом. Дослівно: «The ancients […] are likely to present various descriptions of natural phenomena side by side even though they are mutually exclusive» (схоже, що люди архаїки презентують одночасно різноманітні описи природніх феноменів, хоча вони є взаємовиключаючими) [Франкфорт 1977, с.39].

Згідно Франкфортам, Стародавній Єгипет і Месапотамія (експертний регіон науковців) повністю жили у міфопоетичному світі, коли кожна природня сила, кожне поняття були особистим буттям; божественне сприймалося іманентно: боги були у природі. Указана внутрішня властивість та багаточисельність божеств, за твердженням науковців, – прямий результат міфологічної думки, тоді як їх заперечення – перший крок до втрати міфопоетичного мислення, який був зроблений єврейськими старійшинами, що ввели доктрину єдиного транцедентного Бога. Стародавні євреї дедалі вбачали у кожній видатній події божественний акт, але їх божество було одиничною особистістю, а не безліччю духів, кожен з яких відав певним природним феноменом. Їх Бог перевершував природу, виходячи далеко за її кордони, перевищуючи тим самим і сферу міфологічного мислення; божественна воля була силою і законом не у межах, а над усіма природніми явищами. Грецькі філософи пішли ще далі: замість бачення кожної події як акту волі, вони ввели поняття безособового універсального закону; застовуючи його до всіх природніх феноменів, остаточно відмовилися від міфопоетичного мислення,. Учення цих філософів не можна ще назвати науковим згідно сучасних стандартів, оскільки їхні гіпотези часто ґрунтувалися не на емпіричних даних, а на припущеннях. Однак у пошуках основного закону буття вони розглянули багато фактів, спричинених різноманітністю та індивідуальністю подій, не зважаючи на «приписи релігійної святості», завдяки чому відійшли від міфопоетичної думки.

Термін «mythopoeia» (або «mythopoesis»), з давньогрецької μυθοποιία, μυθοποίησις – міфотворення – використовується для позначення оповідного жанру сучасної літератури чи кіномистецтва, в яких письменником чи сценаристом створюється нова міфологія. Значної популярності слову надав Дж. Р.Толкієр, використавши його у назві написаного у 1931 році вірша у значенні «створення міфів» ("myth-making" з грецької *muthos*, «міф», and *poiein*, «створювати»). Поезія Толкієра, написана як відповідь на дискусію з С.Левісом та Х.Дісоном про креативне міфотворення, визначала та пропагандувала термін «міфопоетика» як літературний та мистецький жанр, дефініювала його як творчий акт створення міфів про «фундаментальні речі». За переконанням автора, міфопоетика репрезентує міфологію як скарбницю духовних та ґрунтовних істин, тоді як міфотворення являє собою творчий акт, що допомагає описати і розкрити дані істини. Толкієрові ідеї отримали подальший розвиток серед провідних митців його часу, вони жваво обговорювалися у 1930–60-х роках неформальною літературною дискусійною групою, організованою на базі Оксфордського університету, куди входив і його найближчий друг С.Левіс.

Автори цього жанру інтегрують традиційні міфологічні теми й архетипи у фантастичні сюжети, часто вводять міфологічні мотиви, лише зовні наближаючись до глибинної сутності та цілей міфопоетики. Репрезентована ними міфологія переважно не бере витоки з глибини століть чи місцевих традицій, а виникає у короткий період часу у творах окремих авторів. Міфопоетичні твори часто відносять до категорії фантазії чи наукової фантастики, насправді вони займають, за визначенням відомого дослідника світової міфології Джозефа Кампбелла, міфологічну нішу в сучасному суспільстві. Науковець, посилаючись на ніцшеанську теорію розвитку людства, яке насьогодні пережило вже багато міфів минулого, стверджує, що повинні створюватися нові міфи, незважаючи на те, що сучасна культура розвивається занадто швидко для того, щоб суспільство було описано будь-якою креативною міфологічною структурою. Та без відповідної міфології, на думку Д.Кемпбелла, розвинене суспільство дійсно не зможе функціонувати.

Однак крім позитивного сприйняття новоствореного терміну «міфопоетика» в американській науці середини XX століття існувало і критичне ставлення до нього. Міфопоетика називалася «штучною міфологією», що не еволюціонувала приподним

шляхом, а була створена на зразок штучної мови, тому не може сприйматися серйозно, як давня міфологія. Наприклад, відомий фольклорист Алан Дундес переконував, що «any novel cannot meet the cultural criteria of myth. A work or art, or artifice, cannot be said to be the narrative of a culture's sacred tradition...(it is) at most, artificial myth» (жодний роман не може відповідати культурним критеріям міфу. Твір мистецтва чи вигадка не може називатися оповіддю священої традиції культури. Він є, щонайбільше, штучним міфом) [Дундес 2003: с. 29]. Дослідників міфотворення і порівняльної релігії також звинувачували у вигадуванні їх власних міфів замість чесної інтерпретації одвічно існуючих, хоча науковці намагалися саме вивчати міфологію. До таких слід віднести Клода Леві-Страуса, Карла Юнга, Йозефа Кампбелла, Джоржа Дамціла Джейн Еллен Гаррісон, Джеймса Фразера і Барбару Валькер.

Сучасні науковці, аналізуючи міфопоетику творів конкретних письменників, ставлять перед собою завдання класифікації «основных форм сочетания семантических полей мифа и авторского повествования» (Нізаміддінов). Такі класифікації являють собою насамперед узагальнення основних підходів авторів до міфів, принципів функціювання елементів міфів у художньому тексті. Так Нізаміддинов вказує три основні шляхи міфологізації: 1) використання традиційних міфологічних сюжетів та образів, яке передбачає як інтерпретацію, так і трансформацію (міфологічні елементи безпосередньо формують проблематику твору);

2) творення авторського міфу, коли організація художнього тексту підпорядковується законам поетики міфу (міф використовується як модель структури, за зразком якої створюється новий міф);

3) міфологічна стилізація, у якій автор лише формально імітує стиль міфу (міф відіграє роль лише декоративного елемента) [Низамиддинов 2003:37-41].

Проведене дослідження дозволяє нам розглядати поняття «міфопоетика» у широкому та вузькому значеннях. У загальнонауковому плані ми пропонуємо визначати міфопоетику як «творчу форму упорядкування дійсності й освоєння культурних епох» (О.Корнієнко), що ґрунтується на впровадженні міфу у постміфічні культурні сфери й реалізується у перманентному міфотворенні від стародавніх часів до наших днів. У цьому ж сенсі міфопоетика є відображенням міфосвідомості, міфологізованого мислення й світосприйняття індивідуума, що є результатом тотальної міфологізації дійсності, «міфотворчого космогенезу».

З точки зору літературознавства міфопоетика являє собою поетичний прийом творчого моделювання, який можна дифініювати як «систему переорганізації міфу за законами поетичної творчості» (О.Киченко). Звернення до міфу у «постміфологічні» епохи стає для багатьох письменників свідомим художнім експериментом, творчим переспівом міфологічного матеріалу, що значною мірою моделюють авторську манеру і стиль письма При цьому міфопоетичне мислення виступає складовою авторського світосприйняття та художнього методу, оскільки є результатом поетичної творчості як міфотворчості. Одночасно міфопоетика виступає як у ролі об'єкту, так і методу дослідження художнього твору чи методологічним принципом дослідження поетичної творчості конкретного автора.

Зрозуміло, що міфопоетика відрізняється від міфології і поетики, являючи собою щось інше, особливе, хоча і міф і поетика присутні у цьому понятті. За словами У.Єко, міфопоетика – це переосмислення історії, навіть іронізування над нею, але іронія ця серйозна, оскільки мова йде ж про історію; це гра розуму, що перестала бути грою.

Таке різностороннє потрактування терміну уможливлює його подальше плідне використання у наукових дослідженнях, застосування ж міфопоетичного підходу для дослідження художніх творів довело свою вмотивованість й продуктивність.

Література

Дербенева Л.В. Архетип и миф как архаические составляющие русской реалистической литературы XIX века: Монография. – Ивано-Франковск: «Факел», 2007. *Киченко* А.С.Мифопоэтические формы в фольклоре и истории русской литературы XIX века. – Черкассы: Изд-во Черкасского университета, 2003. *Корнієнко* О.О. Генеза і трансформація міфопоетичних парадигм у російській прозі 30-х років XX століття. Автореф. дис. … докт. філол. наук / 10.01.02 – російська література. Київський державний університет ім.. Т.Г.Шевченка. – К., 2007. *Косарев* А.Ф. Философия мифа: мифология и ее эвристическая значимость. – М.: Университетская книга, 2000. *Лотман* Ю.М. Избранные статьи: В 3 т. – Т.3. – Таллинн: "Александра", 1993. *Мусий* В.Б. Миф в художественном освоении мировосприятия человека литературной епохи предромантизма и романтизма: Монография – Одесса: Астропринт, 2006. *Элиаде* М. Аспекты мифа / Пер. с франц. В.П.Большакова. – М.: Академический Проспект, 2001. *Alan* Dundes, quoted by Adcox, 2003. Henri Frankfort, et al. The Intellectual Adventure of Ancient Man: An Essay on Speculative Thought in the Ancient Near East. Chicago: University of Chicago Press, 1977.

КОСТЕНКО А.Н.
(Днепропетровский нац. ун-т)

ИГРА КАК ДОМИНИРУЮЩИЙ ФАКТОР РАЗВИТИЯ СЮЖЕТА В ИСТОРИИ К.БЛИКСЕН «МЕЧТАТЕЛИ»

Парадигмою исследования является творчество датской писательницы Айзек Динисен (Isak Dinesen), также известной под своим настоящим именем Карен Бликсен. Карен Бликсен – писательница удивительной личной и творческой судьбы. Датчанка по рождению, она почти двадцать лет прожила в Африке, а свое первое крупное произведение написала по-английски и опубликовала в США. Как сказал о ней А.Хенриксен, знавший писательницу лично, Карен Бликсен – «великий анахронизм» датской литературы, аристократка и сивилла, которая смогла соединить старую культуру с архаической некультурой [Henriksen 1988, с. 18].

Целью данной статьи является исследование приема игры как движущей силы развития сюжета в произведениях писательницы на примере «Мечтателей» – одной из повестей, вошедших в сборник «Семь готических историй» ("Seven Gothic Tales"). Одним из проявлений игрового начала в творчестве К.Бликсен является даже ее желание писать по-английски, а не на родном датском, что было продиктовано рядом причин, не док конца изученных, что определяет актуальность данной работы.

Во-первых, живя в Африке, К.Бликсен каждый день приходилось общаться на английском языке, что, как считает Э.Йоханнессон, и сделало ее английской писательницей [Johannesson 1961, с. 5]. О.Пеленская также согласна, что жизнь в Африке в какой-то степени изолировала писательницу от Дании и датского языка, но в то же время отметила несомненное желание К.Бликсен добиться коммерческого успеха своим первым произведением «Семь готических историй», что было бы весьма кстати после разорения ее фермы в Кении, а роман по-английски получил бы большую читательскую аудиторию [Pelensky 1991, с. 134-135].

М.Кану предложила весьма романтическое пояснение намерению К.Бликсен сочинять художественные произведения на английском языке: она писала на языке любви, на языке страсти, понимания и разделенной реальности; она писала так, чтобы